

Ivan Minatti

JESENSKI DEŽ V zraku jesenski dež
tih in sanjav,
mehko šuštenje lip,
gabrov in trav.

Dež, dež, jesenski dež
bajko drobi
lipam in gabrom in travam
opolnoči.

Poslušajo bajko prelepo
in trava se v snu smehlja . . .
— Kaj sanjajo drobne trave,
ko boža jih šum dežja?

Slutim in mi tesno je.
O bilki, ki hoče v svet,
sanjajo trave, o hipu,
ko v vetru zaniha cvet,

o radosti neizrečni,
ko se semena napno,
in o trenutku, ko vdane,
mirne pod koso umro.

Sanjajo in se smehljajo...
V grozi zaprem oči:
ob uri, ko smrt skoplje jamo
in žilam izsreba kri,

ležem med jalove sanje
jalov, brez klic in plodu. —
(Kar z muko sejal in krvjo sem,
usahnilo bo brez sledu.)

Prsten in svečano resen
v pest stiskal bom mrtvo dlan
in s spačenim licem v molk kričal:
zaman, vse zaman, vse zaman!

Dež, dež, jesenski dež
bajko drobi.
V lipah in gabrih in travah
vso noč šumi.

Dež, dež, jesenski dež
tih in sanjav...
Sovraži noči in boji se
srce šelestenja trav.